

שריאת למללא עמיה, מבתר פרזבתא דפרסא ליה, מליון לפום ארחוי,

עד דיסתכל זעיר זעיר, ודא הוא דרשא.

לבתר, תשתעי בהדיה, מבתר שושפא דקוק, מליון דחידה, ודא איהו הגדה. לבתר דאיהו רגיל לגבה, אתגליאת לגביה אנפיו באנפיו, ומלילת בהדיה כל רזיון סתימיון דילה, וכל ארחיו סתימיון, דהווי בלבאה טמיריון, מיזמיון קרמאיון. בדין (דף צ"ט ע"ב) איהו בר נש שליב, בעל תורה ודאי, מארי דביתא, דהא כל רזיון דילה גליאת ליה, ולא רחיקת, ולא פסיאת מיניה בלום.

אמרה ליה, חמית מלה דרמוזא דקא רמיוזא לך בקרמיתא, כד וכה רזיון הווי, כד וכה הוא. בדין חמו, (פ"א דעלאיון) דעל אינון מליון לאו לאוספא, ולא למגרע מנייהו. ובריון פשטיה דקרא, כמה דאיהו, דלאו לאוספא ולא למגרע אפילו את חר. ועל דא, בני נשא אנטיריכו לאזדהרא, ולמרדה אבתרא דאורייתא, למחוי רחמיון דילה, כמה דאתמר.

תא חזי (שמות כא) אם אהרת יקח לו, גלגוליון דמתגלגלון בהאי קרא, כמה ברבריון ועלאיון אינון, דהא כל נשמתיון עאליון בגלגולא. ולא ידעיו בני נשא ארחוי דקודשא בריון הוא, והיאך מימא טוקלא, והיה אתדנו בני נשא בכל יומא, ובכל עידו, והיה נשמתיון עאליון בדינא, עד לא ייתנו להאי עלמא, והיה עאליון בדינא, לבתר דנפקי מהאי עלמא.

כמה גלגוליון, וכמה עובדיון סתימיון, עביר קודשא בריון הוא בהדי כמה נשמתיון ערטילאיון, וכמה רחיון ערטילאיון אזליון בהוא עלמא, דלא עאליון לפרגודא דמלכא. וכמה עלמיון אתהפך בהו ועלמא דאתהפך בכמה פליאן סתימיון. ובני נשא לא ידעיו, ולא משגיחיו, והיה מתגלגליון נשמתיון, באבנא בקוספיתא. כמה דאת אמר, (שמואל א כה) ואת נפש אויבך יקלענה בתוך פה הקלע. (והואיל אתרבי לגלאה) השתא אית לגלאה, דהא כל (ויקרא כ"ט ע"א) נשמתיון מאילנא ברברא ותמפא דהוא נהר דנפיק מעדן נפקו. וכל רחיון מאילנא אחרא זעירא נפקו. נשמה למעלא רוח מלתתא, ומתחברן כחדא, כגוונא דדבר וניקבא. וכד מתחברן כחדא, בדין נהריון נהירו עלאה. ובהבורא דתרווייהו אקרי נר. (משלי כ) נר יי' נשמת אדם. מהו נ"ר. נשמה רוח. ועל חבורא דתרווייהו כחדא אקרי נר, דכתיב נר יי' נשמת אדם.

נשמה רוח: דבר וניקבא לאנתרא כחדא, ודא בלא דא, לא נהריון, ולא אקרי נר, וכד מתחברן כחדא, אקרי בלא נר. ובריון אתעטף נשמה ברוח, למימא תמן לעילא, בהיכלא טמירא, דכתיב, (ישעיה נז) כי רוח מלפני יעטוף. ותעטף לא כתיב, אלא יעטוף. מאי טעמא. בגיון הנשמות אני עשיתי, תמן לעילא בנתתא, בהיכלא טמירא, אתעטף ואתלבש נשמה ברוח, כמה דאתהווי.

שפורשת לו דברים לפי דרכו,

עד שיתבונן לאט לאט, וזהו הדרש.

אחר כך תדבר עמו מאחר פשפש קטן דברי חידה, וזהו הגדה. אחר שהתרגל אליה, נגלית אליו פנים בפנים ומדברת עמו כל הסודות הנסתרים שלה, וכל הדרכים הנסתרות שהיו שמוזרים בלבה מימים ראשונים, ואז אותו אדם הוא שלם, בעל תורה ודאי, בעל הכות, שהרי כל סודותיה גלתה לו, ולא רחקה ולא כסתה מפניו בלום.

אמרת לו, ראינו דבר הרמז שרמזתי לך בתחלה? כך וכך היו הסודות, כך וכך הוא. ואז רואה (שהעליונים) שעל הדברים הללו אין להוסיף ואין לגרע מהם, ואז פשט הכתוב כמו שהוא, שלא להוסיף ולא לגרע אפלו אות אחת. ועל כך אנשים צריכים להזהר ולרדף אחרי התורה להיות אוהבים שלה, כמו שנתבאר.

בא וראה, אם אהרת יקח לו. הגלגולים שמתגלגלים בפסוק הזה כמה גדולים ועליונים הם, שהרי כל הנשמות נכנסות בגלגול, ולא יודעים בני אדם דרכי הקדוש בריון הוא איך עומדים המאזנים ואיך נדונים בני אדם בכל יום ובכל זמן, ואיך נשמות נכנסות לדין עד שלא באות לעולם הזה, ואיך נכנסות לדין אחר שיוצאות מן העולם הזה.

כמה גלגולים וכמה מעשים נסתרים עושה הקדוש בריון הוא עם כמה נשמות מערסלות, וכמה רוחות מערסלות הולכות באותו העולם שלא נכנסות לפרגוד של המלך, וכמה עולמות מתהפך בהם, והעולם שמתהפך בכמה פלאים נסתרים, ובני אדם לא יודעים ולא משגיחים, ואיך מתגלגלות הנשמות כאבן בכף הקלע, כמו שנאמר ואת נפש איביך יקלענה בתוך פה הקלע. (והואיל והתחלנו לגלות) עכשו יש גלות, שהרי כל הנשמות מהאילן הגדול והתקוף, שהוא הנהר שיוצא מעדן, יוצאות, וכל הרוחות מעין אחר קטן יוצאות. הנשמה מלמעלה ורוח מלמטה, ומתחברות באחת כמו זכר ונקבה. וכאשר מתחברות באחת, אז מאירות אור עליון, ובהבור של שניהם נקרא נר. נר ה' נשמת אדם. מהו נ"ר? נשמה רוח. ועל חבור של שניהם כאחד נקרא נר, שכתוב (משליב) נר ה' נשמת אדם.

נשמה רוח - זכר ונקבה להאיר כאחד, וזה בלי זה לא מאירים ולא נקרא נר. וכשמתחברים כאחד, הכל נקרא נר. ואז מתעטפת הנשמה ברוח לעמוד שם למעלה בהיכל הגנוז, שכתוב (ישעיה נז) כי רוח מלפני יעטוף. לא כתיב יתעטף, אלא יעטוף, מה הפעם? משום שנשמות אני עשיתי. שם למעלה בגן, בהיכל הגנוז, מתעטפת ומתלבשת הנשמה ברוח כמו שראוי.

תורה טו

לשון רבנו זכרנו לברכה

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וכו': (שמות יט)

א מי שרוצה לטעם טעם אור הגנוז, הינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשרשה:

ב ובמה מעליו את היראה, בבחינת משפט, כמו שכתוב (משלי כט): מלך כמשפט עמיד ארץ, וארץ היא בחינת יראה, כמו שכתוב (תהלים עו): ארץ יראה; הינו שישפט את כל עסקיו, כמו שכתוב (שם קיב): ובלבל דבריו כמשפט; הינו שישפט וידיו בעצמו כל עסקיו, ובה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקיה, ותשאר אף יראת ה', ולא יראה אחרת. כי בשאין אדם דן ושפט את עצמו, אזי דנין ושופטין אותו למעלה, כי אם אין דין למטה, יש דין למעלה (מ"ר שופטים פ' ה), ובששופטין את האדם כמשפט דלעיל, אזי הדין נתלבש בכל הדברים, וכל הדברים נעשים שלוחים למקום לעשות בזה האיש משפט כתוב, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (נדרים מא): 'למשפטיה עמדו' - אזי 'הכל עבדי' לעשות דין בזה האדם; אבל בששופט את עצמו, ובשניש דין למטה אין דין למעלה, ואין היראה מתלבש בשום דבר לעורר את האדם, כי הוא בעצמו נתעורר. וזהו (תהלים נ): ושם דרך - מי ששם ארחותיו (כשדר"ל סוטה ה), הינו ששופט ארחותיו, כמו שכתוב (שמות כא): ואלה המשפטים אשר תשים - עלידיה: אראנו בישע אלקים; זה בחינת יראה, כמו שכתוב (קהלת יב): את האלקים ירא; הינו בחינת יראה עולה מהקלפה ומהאמות עלי ידי משפט, כי מתחלה היתה נתלבש בקלפה. וזהו שהאדם מפחד את עצמו מאיזה דבר - משר או מונגבים ושאר פחדים - זה הוא שהיראה נתלבש בזה הדבר, כי אם לא היה נתלבש היראה בזה הדבר, לא היה כח בזה הדבר להפחיד את האדם:

ג ושרש היראה הוא דעת, כמו שכתוב ב"עין החיים", שפנצ'ף הוא בדעת דזעיר-אנפיו, כמו שכתוב (משלי ב): אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא. ועקר הדעת הוא בלב, כמו שכתוב (דברים כט): ולא נתן לכם לב לדעת. גם שם עקר היראה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (קידושין לב): דבר המסור ללב, נאמר בו: ויראת מאלקיך; הינו שידע ממי ותירא, הינו ליראה את השם הנכבד, יראת הרוממות.

ד ובשמוניע לבחינת דעת, זוכה להשגת התורה, כמו שכתוב (משלי ח): אני חכמה שכנתי ערמה - ששכונת התורה אצל ברידעת, כמו שכתוב (דניאל ב): קרשא-ברודיהוא "יחב חכמתא לחימיון". אבל יש שני בחינות תורה: יש בחינת נגלה ובחינת נסתר. אבל לבחינת נסתר אינו זוכה אלא לעתיד לבוא, אבל בזה העולם זוכה לבחינת נסתר עלידי תפלה כמסירת-נפש, ולתפלה זוכה עלידי תורה שבנגלה, כי התורה שהיא בנגלה היא בחינת סיני, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות סד): סיני ועוקר הרים, הי מניחו עדיף, והשיבו: סיני עדיף, כי הכל צריכין למורי הפנימי; והתורה שבנגלה הכל צריכין לה, אבל התורה שבנסתר זעירין אנן ודצריכין לה. ובחינת סיני הוא בחינת שפלות, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה ה), שהניח תקדוש-ברודיהוא כל הקרים, ולא נתן התורה אלא על הריסיני. וחכמינו זכרונם לברכה אמרו (שם ה): שתפלת השפל אין נמאסת, כמו שכתוב (תהלים נא): לב נשבר וכו'. ועלידי תפלה שהיא כמסירת-נפש, שמבטל כל גשמיותו ואין גבול, ובשאיין גבול, אזי יכול להשיג התורה שלעתידי, שהיא אינה גבול ואין נתפסת בגבול:

ה וזה שאמר רבה בר בר חנה: לדידי חזי לי החי אקרוקתא, דחזי בי אקרא דהגרוניא. ואקרא דהגרוניא פמה חזי, שתין בתי. אתא תנינא בלעה. אתא פושקנצא ובלעה לתנינא, וסליק יתב באילנא. תא חזי כמה נפיש חילא דאילנא. אמר רב פפא בר שמואל: אי לא דחזי התם לא הימנה:

אקרוקתא - פרש רש"י: צפרדע, וזה בחינת עלית היראה לשרשה, הינו דעת, כי צפרדע היא מלה מרמזת: צפר דעה (תנא דבי אליהו רבה פ"ז ובכוונות ההגדה), וצפור הוא בחינת יראה, בחינת ארץ, כמו שכתוב (ישעיהו כד): מכנף הארץ זמירות וכו', וכמו שכתוב (שם ס): מי אלה - אותיות אלקים - פעב תעופינה וכו'; ודעה היא שרש היראה. ודמניא לאקרא דהגרוניא - לשון (שם נח): קרא בגרון, שזה בחינת תורה שבנגלה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (עירובין נד): למוציאיהם בפה, כי עלידי עלית היראה לבחינת דעת, זוכין לתורה שבנגלה. ואקרא דהגרוניא פמה חזי, שתין בתי - זה בחינת תפלה, כי בשאנו קוראין לתקדוש-ברודיהוא בתארים של בשר ודם, והוא נמצא לנו בכל קראנו אליו, זה חסד השם יתברך, כי אם לא היה בחסדי השם יתברך, לא היה כדאי לקרא ולכנות את השם יתברך בתארים ושבהים ותבות ואותיות, אבל זה הכל חסד של השם יתברך. וזהו שתין בתי - זה בחינת חסד, בחינת אברהם, כמו שכתוב (שה"ש ו): ששים המה מלכות, פרש רש"י: זה בחינת אברהם; ובתי - לשון בתי מלכות. וזה (שם ב): סמכוני באשיות - כמו שמשמין אשיות כנגד אור גדול, כדי

להסתכל באור הגדול עליידי אשישות, בן גזר הסדו לסמוך אותנו בתארים ושכחים האלו. וזה לשון: סמכונני, שהוא בְּחִינַת סְמוּךְ, ובְּחִינַת שְׁשִׁים הַמּוֹחַ מְלֻכּוֹת, בְּחִינַת אֲבָרָהּם, שהוא בְּחִינַת סְמוּךְ בְּתִי. וְאַתָּה תִּנְיָא וּבְלַעָה – תִּנְיָא זֶה בְּחִינַת נְחֹשׁ, שְׁמֹסִית אֶת הָאָדָם שִׁיתְפַּלֵּל לְתוֹעֵלַת עֲצֻמוֹ, כְּמוֹ: הֵב לָנֶא חַיִּי וּמוֹנָא, אוּ שְׁאָר תוֹעֵלַת. וְאַתִּי פּוֹשְׁקֵנְנָא וּבְלַעָה – פֶּרֶשׁ רִשׁׁי: עֹרֵב; וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנְם לְבִרְכָה (עִירוּבִין כ.ב.): "מִי שֶׁמְשַׁחֵר פְּנֵיו בְּעֹרֵב", וְיָמִי שְׁנַעֲשֶׂה אֲבוּרִי עַל בְּנֵיו בְּעֹרֵב", חֵינּוּ שְׁמַתְפַּלֵּל בְּלִי שׁוּם פְּנֵי תוֹעֵלַת עֲצֻמוֹ, וְאִינוּ חוֹשֵׁב לְבָלוֹם אֶת עֲצֻמוֹ, וְנִתְבַטַּל כָּל עֲצֻמוֹתוֹ וְנִשְׁמִיּוֹתוֹ, וְנִתְבַטַּל כְּאִלוֹ אֵינוּ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּחִלִּים מ.ד): כִּי־עֲלִידָה הִרְגֵנוּ פְּלִיחֵינוּ. וְזֶה בְּחִינַת (שֶׁה"ש ח): שְׁחֹרֹת בְּעֹרֵב. וְעֲלִידֵי זֶה: סְלִיק וִיתֵב בְּאֵילָנָא – שְׁזוּכָה לְבְּחִינַת תּוֹרָה שְׁבִנְסֵתָר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּחִלִּים יח): יֵשֶׁת חֲשָׁד סְתָרוֹ – שְׁפִתְרֵי־תּוֹרָה אָדָם זוֹכָה לָהֶם עֲלִידֵי חֲשָׁד, חֵינּוּ מְסִירַת־נֶפֶשׁ, שְׁמִשְׁחֵר פְּנֵיו בְּעֹרֵב, כִּי הֵם בְּחִינַת חֲשָׁד עַל שֵׁם עֵמֶק הַמְּשֻׁג. וְזֶה בְּחִינַת: סְלִיק וִיתֵב בְּאֵילָנָא – שְׁשֵׁם מְדוּרַת הַנְּשֻׁמּוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (זוהר מְשֻׁפְּטִים דף צ.ט): כָּל נִשְׁמֹתֵין מְאִילָנָא רַבְרָבָא נִפְקִין, וְהוּא בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא, שְׁשֵׁם אֲרִיכוֹת יָמִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיהו סח): כִּי־מִי עֵין יָמִי עֲמִי; וְזֶה זוֹכָה עֲלִידֵי תְּפִלָּה, כִּי תְּקוּדֵשׁ בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוָּה לְתַפְּלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּכְשִׁי־יִשְׂרָאֵל מִתְפַּלְּלִין לְפָנָיו וּמְמַלְּאִין תְּפִלָּתוֹ, אָזִי נַעֲשֶׂה כְּבִיכּוֹל, בְּבְּחִינַת אִשָּׁה, שְׁהוּא מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵעַמּוּנּוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר כח): אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לָהּ – עֲלִידֵי רִיחַ נִיחַח שְׁמִקְבֵּל נַעֲשֶׂה בְּבְּחִינַת אִשָּׁה, וְ"קִבְּחָה תְּסוּכֵב גְּבֵרָה" (ירמיה לא), שְׁתְּקוּדֵשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נַעֲשֶׂה בְּבְּחִינַת מְלַבּוּשׁ נְגִלָה, חֵינּוּ מִבְּחִינַת שְׁחִיחַ מִתְחַלָּה בְּנִסְתָּר, עֲכָשׁוּ נִתְגַּלָּה עֲלִידֵי תְּפִלָּה, וְקִדְשָׁא־בְּרוּךְ־הוּא וְאוּרִיתָא כְּלָא חֵד, וְאָז עֲלִידֵי תְּפִלָּה נִתְגַּלָּה אוּרִיתָא, חֵינּוּ סְתָרֵי אוּרִיתָא. תָּא חֵזִי כְּמוֹ נֶפִישׁ חִילָא דְּאֵילָנָא – חֵינּוּ, כְּמוֹ נֶפִישׁ חִילָא דְּהָאִי סְתָרֵי־תּוֹרָה, שְׁאִין יוֹכִלִים לְהִתְלַבֵּשׁ בְּשׁוּם דְּבָר מְגַבֵּל, בְּשׁוּם גּוּף, אֵלָא כְּמוֹ שְׁמִשְׁחֵר פְּנֵיו בְּעֹרֵב וְנַעֲשֶׂה בְּעֹרֵב עַל בְּנֵיו:

ו וְזֶה בְּחִינַת (אבות ו): הַמְּשֶׁה קִנְיָנִים שְׁקִנָּה בְּעוֹלָמוֹ. תּוֹרָה קִנְיָן אֶחָד – זֶה בְּחִינַת תּוֹרָה שְׁבִנְגָלָה. שְׁמִים וְאַרְצָן קִנְיָן אֶחָד – זֶה בְּחִינַת הַעֲלָאת הִירָאָה לְדַעַת. אַרְצָן זֶה בְּחִינַת יִרְאָה כְּנִל, וְשְׁמִים זֶה בְּחִינַת דַּעַת, כִּי דַעַת הוּא חֲבוּר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית ד): וְהָאָדָם יִדַע. וְזֶה בְּחִינַת שְׁמִים – אִשׁ וּמִים מְחַבְּרִין יַחַד (הַגִּיגָה יב. ב"ר פֶּרֶשָׁה ד). אֲבָרָהֶם קִנְיָן אֶחָד – זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת שְׁתִּין בְּתִי שְׁשִׁים הַמּוֹחַ מְלֻכּוֹת כְּנִל. יִשְׂרָאֵל קִנְיָן אֶחָד – זֶה בְּחִינַת מְשֻׁפְּט, הַמְּעַלָּה אֶת הִירָאָה כְּנִל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּחִלִּים קמז): חֲקִיּוֹ וּמְשֻׁפְּטִיו לְיִשְׂרָאֵל. בִּית־הַמְּקֻדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד – זֶה בְּחִינַת סְתָרֵי אוּרִיתָא, שְׁזוּכִין לָהֶם עֲלִידֵי תְּפִלָּה, שְׁהוּא בְּחִינַת אֲבָרָהֶם. וְזֶה (שם עח): הֵר זֶה קִנְיָתָה יָמִינוּ – שְׁזוּה יָמִין, בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת אֲבָרָהֶם. וְנִקְרָא הֵר עַל שֵׁם

עֵמֶק הַמְּשֻׁג, וְנִקְרָא בֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ, בְּחִינַת קִדְשׁ, בְּחִינַת רֵאשִׁית, וְכָל זֶר לֹא יֵאכַל קִדְשׁ (ויקרא כב), וְלֹא יֵאכַל בּוֹ אֵלָא מְקֻדָּשׁוֹ וּמְקֻרָאָיו, וּבֵית־הַמְּקֻדָּשׁ הוּא בְּחִינַת סְתָרֵי אוּרִיתָא:

ז וְזֶהוּ פֶּרוּשׁ: וְאַתֶּם תִּחְיוּ לִי מִמְּלֻכַת בְּחִינִים – מִמְּלֻכַת זֶה בְּחִינַת תּוֹרָה שְׁבִנְגָלָה, כִּי בַּה מְלָכִים יִמְלְכוּ (משלי ח), וּמְלָכוֹת הוּא בְּחִינַת נְגִלָה, כִּי אֵין מְלָךְ בְּלֹא עָם, וְהַכֵּל צְרִיכִין לְמִלְךָ, כִּי הַכֵּל צְרִיכִין לְמִרְי הַטִּיבָא. וְכִּהְנִים זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת אֲבָרָהֶם כְּנִל, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנְם לְבִרְכָה (גְּדִרִים ל.ב), שְׁאִמְרוּ תְּקוּדֵשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְאֲבָרָהֶם: אֶתָּה כְּהֵן לְעוֹלָם וְכוּ'. וְגַזִּי קוּדֵשׁ – זֶה בְּחִינַת בֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ, בְּחִינַת תּוֹרָה שְׁבִנְסֵתָר, הַנִּקְרָא קִדְשׁ. וְעֲלִידֵי מַה זוֹכָה לְאֵלוֹ הַבְּחִינּוֹת – עֲלִידֵי שְׁנַעֲשֶׂה וּיְקַשֵּׁר בְּחִינַת יִרְאָה לְבְּחִינַת דַּעַת עֲלִידֵי בְּחִינַת מְשֻׁפְּט כְּנִל. וְזֶהוּ: אֵלָה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר – זֶה בְּחִינַת יִרְאָה, הַנִּקְרָא דְּבָר, כִּי עֵקֶר הַדְּבָר שֵׁם הוּא, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנְם לְבִרְכָה (בְּרִכוֹת ו): מִי שֵׁישׁ בּוֹ יִרְאֵת־שְׁמִים, דְּבָרָיו נִשְׁמָעִים. מוֹשֶׁה הוּא בְּחִינַת דַּעַת, וְזֶה: אֲשֶׁר תְּדַבֵּר דִּיקָא; וְזֶה (שְׁמוֹת יח): כִּי יִהְיֶה לָהֶם דְּבָר בָּא אֵלַי – שִׁי־יִשְׂרָאֵל שְׁהֵם בְּחִינַת מְשֻׁפְּט כְּנִל, הֵם מְעַלִּין וּמְקַשְּׂרִין (הִירָאָה) לְבְּחִינַת מוֹשֶׁה, לְבְּחִינַת דַּעַת. וְזֶה: אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּיקָא – כִּי הֵם בְּחִינַת מְשֻׁפְּט, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: חֲקִיּוֹ וּמְשֻׁפְּטִיו לְיִשְׂרָאֵל. נִמְצָא, שְׁעֲלִידֵי שְׁמִקְשְׂרִין הִירָאָה עֲלֵי יְדֵי מְשֻׁפְּט לְבְּחִינַת דַּעַת, זוֹכִין לְתּוֹרָה שֶׁל נְגִלָה, וְעֲלִידֵי תּוֹרָה שְׁבִנְגָלָה זוֹכִין לְתְּפִלָּה, וְעֲלִידֵי תְּפִלָּה זוֹכִין לְסְתָרֵי אוּרִיתָא. דְּבָר זֶה בְּחִינַת יִרְאָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (מְלָאכִי ג): אִזְ נִדְבְּרוּ יִרְאֵי ה':

זאת התורה שִׁנְדָה עַל פְּסוּק עֵינִי בְּנִמְצָאֵי אַרְצָן וְכוּ' (תְּחִלִּים קא):

ח עֵינִי – זֶה בְּחִינַת דַּעַת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית ג): וְתִפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיכֶם. גַּם דַּעַת הֵם עוֹשֵׂר שְׁמוֹת [הַנְּיָהוּ], גִּימְטְרִיא שְׁנֵי פְּעֻמִּים עֵין, פִּידוּעַ. בְּנִמְצָאֵי – זֶה בְּחִינַת אַחְרָן, כְּמוֹכָא בְּמִדְרַשׁ "שׁוֹחֵר טוֹב", וְאַחְרָן הוּא בְּחִינַת מְשֻׁפְּט, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת כח): וְנִשְׂא אַחְרָן אֶת מְשֻׁפְּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אַרְצָן – זֶה בְּחִינַת יִרְאָה כְּנִל. לְשִׁבְת עֲמִדֵי – זֶה בְּחִינַת סִינַי, שְׁפִלוּת, אֲשֶׁכֵּן אֶת דְּבָא (ישעיהו נז). כְּנִל. הַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ תְּמִים – זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת אֲבָרָהֶם כְּנִל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית יז): הִתְחַלַּךְ לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. הוּא יִשְׂרָתֵנִי – זֶה בְּחִינַת סְתָרֵי אוּרִיתָא, זֶה בְּחִינַת הוּא, בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא (זוהר ויצא קנד: קנה):

כי הוא גם בחינת נקבה תסוכב גבר (כמוכא שם), שהקב"ה כביכול נעשה בחינת נקבה בחינת לבוש נגלה על ידי התפילה במסירות, שעל ידי זה מתגלים סתרי תורה, כי הקב"ה ואורייתא ונשמות ישראל כולה חד, ומאחר ונגלה לחוץ במקיף שמסביב בחוץ, בחינת מלבוש נגלה שניתן למשה, על ידי זה גם הסודות התגלו לו וראה מה שראה, בחינת פקחות העיניים (כמוכא שם בסוף) ונהנה מהכל, מכל גווני קשת הסודות, שנהנה מטעם מתיקות וערבות אור הגנוז זיו השכינה הכולל הכל, כי הוא שורש הכל. כל זה גילה להם ההוא סבא, עד אותו מקום של בחינת השגה של משה כפי דרגתם באו אותם חברים להשיג טעם אור הגנוז סתרי תורה שנגילה להם הסבא, חכמת הדרך להשיג סתרי תורה, על ידי התבודדות ותפילה וחשבון ודין למטה, שכך זכה משה לעלות לסיני כנ"ל והוא יסוד ושורש גדול מאד לעלות היראה לשורשה שבדעת. שעל ידיה משיגים התורה ושבנגלה ובנסתר, ולכן באו והשתטחו לפני אותו זקן בחכמה, ההוא סבא הנסתר המתגלה להם חכמתה הנשגבה והכללית, כי ההשתטחות הוא בחינת שפלות וביטול, כי בזכותו זכו לזה ביטול, ובכך משמחה ויראת הרוממות בחינת גילו ברעדה ואמרו בפה מלא, המתוקן על ידי הבחינת הנ"ל בחינת קרא בגרון, בחינת תורה שבנגלה ותפילה בפה, אלמלא לא באנו לעולם אלא כדי לשמוע דברים אלו מפיך, פה קדוש שלך (עיין בע"ץ חיים שמביא רבינו כאן בסוף מנצפ"ך שהם הגבורות והיראה ושבדעת שבז"א בחינת אז תבין.. ויראה אלוקים, שמביא שם כי שם שפ"ו הוא אלוקים (פ"ו) ואלוקים במילוי וידין העולה ש', שהוא גימטריא לשון ושפה בחינת פה ומלכות המתוקנת, לימוד מתוקן ותפילה מתוקנת על ידי עליית היראה לשורשה שבדעת) שבאלו הדברים בלבד דיינו. כי הוא שורש גדול. ודי בזה החידוש להשיג על ידו כל התורה שבנגלה ובנסתר, שהוא התכלית, להשיג אותו יתברך על ידי התורה והתפילה.

אמר ההוא סבא, (אם אחרת יקח לו) חכמיא, לאו פגין דא בלחודי שרינא מלה, דהא סבא פגני, לאו פמלה חדא עבדי קיש קיש, ולא קרי, פמה פני עלמא בערפוביא פסקלתנו דלהון, ולא חמאן בארע קשוט באורייתא, ואורייתא קרי פכל יומא פנהימו (נ"א ברחימו) לגבייהו, (דבני נשא) ולא פגעאן לאתבא רישא. – אמר ההוא סבא, חברים, כי מה שקראם חברים מורה על שפלותו, שראה עצמו במדרגתם, כי היה נאה דורש נאה מקיים ענין השפלות בחינת סיני, בזכות יראה שלו עקב ענווה, וכן הם זכו להיות חברים מחוברים בניהם באהדות על ידי השפלות שנהגו כבוד זה בזה, על ידי יראת השם הנכבד, ועוד חברים על שם הדעת, כי דעת הוא בחינת חיבור כידוע, ואמר להם, לא מפני סוד זה לבד התחלתי את הדבר שדיברתי, (למרות היותו שורש להשגה רבה כפי שאמרתם) שהרי סבא זקן חכם כמוני, לא דבר ומילה אחת עושה קול קטן בלבד בחינת קיש קיש ולא קורא בקול גדול וחזק כמו קופה מלאה מטבעות שעושה קול רעש גדול, ואין אני כמו כמה מבני העולם אשר המה בערוב ובכלול הדעת בתבונה שלהם, כי מאחר ואין עושים דין למטה ושמים אורחתם ואין מעלים היראה ליראת הרוממות שזה עיקר הדעת, אזי דעתם מעורכבת ואינה מיושבת להכיר מי שאמר והיה העולם וממילא מחוסר חכמתם לא יחייב להם קב"ה להשיג חכמת סודות התורה, ולא רואים בדרך אמת ופנימיות בתורה, והתורה קוראת ברמיזה בכל יום בנעימות אליהם, בטעם אור גנוז מלוכבש ונסתר שאין יכולים להשיגו מחמת

פתח ההוא סבא ואמר, (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל החר וכו', ענן דא מאי היא. אלא דא הוא דקתיב, (בראשית ט) את קשתי נתתי בענן. תנינן, דההוא קשת אשלת לבושי, ויחייב לון למשה, (רבי"ט ע"א) ובההוא לבושא סליק משה לטורא ומניה חמא מה דחמא, ואתהני מבלא. עד ההוא אתר, אתו אינון חכמיא, ואשתטחו קמיה דההוא סבא, ובכו ואמרו, אלמלא לא אתינא לעלמא, אלא למשמע מלין אלין מפומך די לן. – פתח ההוא סבא, פתח פיו לגלות סודות התורה, ההוא סבא דייקא, כי הוא זה בחינת סתרי תורה, בחינת עולם הבא (כמוכא בסוף התורה הנ"ל מביא מזהר ויצא קנדה): מדור הנשמות, והוא סבא דייקא, סבא זקן בחכמה, כי הקב"ה יחייב חכמה לחכימין ביראת אלוקים ראשית חכמה יראת ה', ויחייב להם חכמת הסוד לחכמים בנגלה, שעל ידי תורה שבנגלה בחינת סיני מתפללים במסירות נפש לעורר רחמים, בחינת זקן מלא רחמים בחינת סבא, וכן הוא בחינת ביטול (כמוכא בפרקי אבות) בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם, בטל דייקא בחינת ביטול בחינת בלתי גבול שהוא הכלי להשיג עומק סודות התורה שאינה נתפסת בגבול. ואמר ויבא משה בתוך הענן ויעל אל החר ויחי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה, לקבל התורה בסיני, בחינת מרי חטיא, וכדי לקבל גם את סתרי התורה. ושאל ההוא סבא, ענן זה שמושה בא בתוכו כדי לקבל התורה מה היא? (ונקט לשון נקבה כי מרמוז על השכינה כפי שיבואר לקמן) אלא הוא מסתרי תורה כאמור, שכתוב את קשתי נתתי בענן כי ענן הוא מקור הקשת כנראה בחוש והיא בתוך הענן נסתרת בתחילה. שנינו שאותה (ההוא הנסתר) קשת גוונים נסתרת בחינת אשה ריה ניה לה', שהיא השכינה, שהיא בחינת השגחה ה' בגווני ההנהגה בחג"ת, שלחה מעליה לבושיה, ונתנה אותם למשה, כי על ידי יראת ה' של משה שהוא בחינת דעת כידוע, שאעלה היראה לשורשה לדעת ממי יש לו לירא, כי ה' יתברך רואה אותו ואת כל נשמות ישראל בכל מקום וזמן, ומשיגה עליהם בנגלה ונסתר, ומה שנשלח לאדם יראה נפולה מלוכשת בדבר גשמי הוא בחינת השכינה בלבושיה, והסרת הלבוש של היראה, על ידי עלית היראה ליראת הרוממות הוא בחינת נתינת הלבוש למשה, דחינו שיש לו אחיזה והשגה ברורה בלבוש, שאין אדם מפחד מדבר מסוים אלא מפני השכינה והיראה והשגחה המלוכשת בזה הדבר, וזה הדעת בעצמו שצריך להעלות היראה לדעת ממי יש לו ליראה, את השם הנכבד שהוא הנהגת ה' באותיות הוי"ה שלו להנהיג העולם, שעל ידי שרואה נפלאות ההנהגה כולל החיות הבאות עליו או לסמים או שר הבאים להפחידו, וזוכה ליראת הרוממות על ידי התבוננות בהנהגת השם הנכבד, השם המלוכבש, כי רבי יוחנן קרא למנא מכבודתא, אזי זאת הדעת והחכמה, בחינת ראשית חכמה יראת ה' היא הפתח להכנס בקודש להשיג סודות התורה אור הגנוז, ובההוא לבושא הנסתר המלוכבש ביראה הנפולה, לבוש השכינה השיג משה, באותו לבוש דייקא עלה משה בהשגותיו להר סיני, בחינת שפלות, כי הקב"ה יחייב חכמת הר סיני לחכמים המשיגים חכמת לבוש השכינה, על ידי יראה שלחם העולה לשורשה שבדעת, ומאותו ענן ולבוש אשר בהר סיני בחינת שפלות בחינת ביטול ראה מה שראה, אור הגנוז לעתיד, טעם אור זיו השכינה, וראה דייקא על ידי בחינת מה בחינת ביטול בלתי גבול, בחינת נחנו מה הנאמר במשה. וזה גם כן בחינת התגלות הקשת בגוונים נהירים על ידי שליחת הלבוש,

בלבול הדעת והוסר יראה, ולא רוצים להשיב ראשם ודעתם לדעת אלוקים. ואין אני כמותם כאמור, כי אני על ידי דעתי מרבה הדעת וההידושים כמעין המתגבר ובקול תקיף וחזק בכוח האילן התקיף והגדול, על ידי התורה הקוראת לי בכל יום בנעימות ומרמות לגלות סודותיה.

ואף על גב דאמינא, דהא אורייתא מלה נפקא מנרתקה, ואתחזיאת זעיר, ומיד אתממרת. הכי הוא ודאי. ובזמנא דאתגליאת מגו נרתקה ואתממרת מיד, לא עבדת דא, אלא לאינן דידעין בה, ואשתמוזעאן בה. – ואף על גב שאמרנו שהרי התורה הוציאה דבר מנרתיקה ורמזה מעט גם לאלו המבולבלים הסרי יראה, ונראתה מעט בבחינת קטן, בחינת סיני בחינת תורה שבנגלה אשר רמזי הסוד מלוכשים בה, ומיד נטמנה ונגנזה בחינת אור הגנוז. ולא שמו לב לרמיזה אשר ברגע קט נגלים ונסתרים שוב. כך הוא ודאי. כי היא הנהגת ה' בחכמתו הנסתרת בחינת כך הוא, כך לפנינו נגלה ונסתר מיד הוא. ובזמן שמתגלית מתוך הנרתיק המלכיש עליה ונגנזת מיד, לא עשתה זה באמת, אלא לאותם שיודעים בה, שזוכים לעלות ראשית חכמה יראת השם לדעת אלוקים תבין, נודעים הם עצמם בה בכוחה לדעת סוד נשמתם אשר באילנא רברבא שהוא שורשם.

משל למה הדבר דומה... עיין בעצמך (כפתח העלון בדברי הזהר) להבין כל המשל והנמשל הנ"ל בפרדס אהבת התורה. ועיקר הנמשל הוא שהרוצה למעום מעם אור הגנוז, אור סודות התורה, מראה ברצונו הזה, כי אוהב אותה והומד סוד יופיה, ורק הוא ברצונו ואהבתו יראה רמוזה ויבא לתוך הענן והפרדס לרדוף להשיגה. כי על ידי אהבתו לקב"ה ולתורתו, יגדיל היראה בכל עת, וישחיר פניו כעורב ויתבטל, וישגי סודות רמוזה. ויהיה בבחינת פושקנצא, בחינת עורב, ויש לרמוז על דרך שאמר רבינו כי צפרדע הוא נוטריקון ציפור דעה, כך גם פושקנצא, נוטריקון פו"ש ק"ג צ"א, פו"ש הוא בחינת יראת אלוקים, בחינת שם שפ"ז כמובא בעץ חיים שם כנ"ל (אלוקים גימטריא פ"ו ואלוקים במילוי יודין גימטריא ש' כנ"ל, שהוא המתקת הדינים על ידי השתקקות ורצון למעום אור הגנוז שהוא שורש נשמתו כי שם זה הוא בבחינת מ"ן דיסוד דמלכות), והוא גם בחינת דוד בן ישי (חושבן דין כדין) בחינת מלכות בחינת תפילה, שריווה כשירות ותשבחות ותארים להקב"ה, אשר הסכים ה' בחסדו שנשכחו, בשפלות התפילה, בחינת תפילה לעני שוכה לה דוד, שהיא שורש העורב והשחרות והכיטול להשיג העומק (כמובא בזהר חדש נח שדוד משול לעורב ששלח נוח), גם פו"ש הוא גימטריא לשון ושפה בחינת תורה שבנגלה בחינת למוציאיהם בפה, וכן גימטריא שכינה עם הכולל בחינת הקשת בענן, הם לבושי השכינה המתלבשים ביראה שמעלה, ק"ג זה בחינת זה קנה חכמה, שהם הסודות העמוקים שמתגלים אשר יהיב ה' לחכמיו, וזהו צ"א שיוציאים ומתגלים הסודות, והוא גם גימטריא אמן בחינת עיני כנאמני ארץ, בחינת אהרן בחינת משפט שעל ידי המשפט אשר בהתבודדות זוכים לכל הנ"ל להיות סליק ויתיב באילן שהוא גם גימטריא צ"א.

ידי זה נמתקים. ועתה בא לבאר מעם אור הגנוז וסוד הגלגולים. בבחינת ודגלו עלי אהבת, אל תקרא דגלו אלא דילוגו שמדלג מדור לדור וכן אל תקרא דגלו אלא לגלוג, בחינת פגם כבוד ויראה בגלגולו הקודם אשר לכן בגלגול הנוכחי הוא בבחינת ודגלו עלי אהבת, כי באהבת ה' עליו מעביר אותו אלו המעברים כזה הגלגול מפני גלגול ולגלוג קודם. בחינת אלה המשפטים אשר תשים בגלגול זה הנה סיבתו הוא לפניהם, דהיינו בסיבת מה שהיה לפני גלגול זה. והתיקון על ידי המשפט שעושה בעצמו עד לגילוי הסודות בבחינת לפניהם שהוא גילוי אור פני ה' שהיה גנוז ממנו ועתה גלוי לפניו.

תא חזי (שמות כא) אם אחרת יקח לו, גלגולין דמתגלגלן בהאי קרא, כמה רברבין ועלאין אינן, דהא כל נשמתין עאלין בגלגולא. ולא ידעין בני נשא ארחי דקודשא בריה הוא, וחייה קיימא טיקלא, וחייה אתדנו בני נשא בכל יומא, ובכל עידן, וחייה נשמתין עאלין בדינא, עד לא ייתון להאי עלמא, וחייה עאלין בדינא, לכתר דנשמי מהאי עלמא. – בא וראה אם נשמה אחרת יקח לו בגלגול אחר (כידוע שבכל גלגול יש בכל זאת צירוף שונה של הנשמה הקודמת הבאה שוב בגלגול), שארה בחינת שפלות שמיים עצמו כשרים, בחינת סיני שעל ידי זה מתקן נשמתו, כפותה בחינת לבוש הרוח על הנשמה כדלקמן, בחינת נקבה תסובב גבר, בחינת סודות התורה והנשמה המתגלים לאדם, ועונתה בחינת כל שינוי הזמנים והתפוכות הנפש העוברים עליו ועינו ויצר ייסורי הנפש שצריך לקבלם באהבה על ידי האמונה והדעת ויראת ה', המביא לתפילה בחינת מענה בקשת התפילה, כל זה לא יגרע ויחסר אלא ימלא החסרון להשיג האור הגנוז של נשמתו ונשמת הצדיקים המתקרב אליהם והכל על ידי שייכלכל דבריו במשפט. סוד גלגולים שמתגלגלים נמצא בפסוק הזה כמה גדולים ועליונים הם אלו הסודות, שהרי כל הנשמות נכנסות לגוף חדש בגלגול חדש, ונכנסות פנימה בסתר ונניחה, ולא יודעים בני אדם דרכי הקב"ה בהנהגתו אשר היא אמת אלוקית פנימית להכניאו לתכלית באהבתו אותו, שהרי אם היו מעלים היראה לדעת וכו' וכו' עד לתפילה בביטול היו כן זוכים לדעת דרכי ה' ולהשיג סוד גלגולם, ואיך עומדים מאזני המשפט לעשות משפט מלך, בדין של מעלה על מה שלא הספיק האדם לשפוט עצמו בגלגול קודם או גלגול זה ולעשות תשובה, ואיך נדונים בני אדם בכל יום ובכל עידן ודור וגלגול, בחינת אם אין דין למטה יש דין למעלה, שאם היו יודעים הדין של מעלה שיכול לבוא עליהם, היו דנים עצמם ומכלכלים דבריהם במשפט להקדים תרופה למכה, ולא יודעים איך נשמות עליונות טרם נכנסו עדין בגוף נמצאות בדין של מעלה עד שלא באות לעולם, להסכים על משפט הגלגול אשר יקרא עימהם, ולא יודעים איך נשמות עליונות שעלו בבית דין של מעלה, אחרי שיצאו מעולם לתת דין וחשבון על מעשיהם, האם עסקו במשא ומתן באמונה, בחינת תפילה בחינת ויהי ידיו אמונה, האם קבעו עיתים לתורה שבנגלה ואם עסקו במעשה מרכבה להשיג מעם אור הגנוז תורת הנסתר וכו' וכו' אשר לפי הדין שיפסק להם ימצאו מקומם בעולם הבא או שירדו שוב בגלגול לתקן הנצרך.

כמה גלגולין, וכמה עובדין סתימין, עביד קודשא בריה הוא בהדי כמה נשמתין ערטילאין, וכמה ריחין ערטילאין אזלן בהחוא עלמא, דלא עאלין לפרגודא דמלכא. וכמה עלמין אתהפך בהו ועלמא דאתהפך בכמה פליאן סתימין. ובני נשא לא ידעין, ולא משגיחין, וחייה מתגלגלן נשמתין, כאבנא בקוספיתא. כמה

והנה מעם אור הגנוז ואהבת ה' אלינו (כמובא גם בתורה ל"ג שאהבת ה' הוא סוד התורה) הוא מתגלה על ידי שמתגלה סוד הנהגתו ובעיקר סוד גלגול הנשמות והעובר ומתגלגל עליהם בחייהם, בכדי לכוונם להגיע על תיקונם ולשלם חובות העבר. ונפקא מיניה לקבל דיני וייסורי הנהגת הגלגול באמונה ודעת ובאהבה שעל

דָּאתָ אָמַר, (שמואל א כה) וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקֶּלֶעַ. (והואיל אתרבי לגלגלה) הַשְּׂמָתָ אֵת לְגִלְגָּלָה, דָּהָא כֹּל (ויקרא כ"ט ע"א) נְשָׁמְתִין, מְאִילְנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיפָא דְהוּא נָהַר דְנַפְסִיק מַעֲדָן נַפְקִי. וְכֹל רִיחִין, מְאִילְנָא אַחְרָא זְעִירָא נַפְקִין. נְשָׁמָה מְלַעֲיָלָא רִיחַ מְלִתְתָא, וּמִתְחַבְרִין בְּחֵדָא, בְּגוֹנָא דְרַבְרָא וְנִיבְקָא. וְכַד מִתְחַבְרִין בְּחֵדָא, בְּדִין נְהִירִין נְהִירוּ עֲלָאָה. וּבְחַבְרָא דְתַרְוִיחִין אֲקָרִי נֵר. (משלי ב) נֵר יְיָ נְשָׁמַת אָדָם. מַהוּ נֵר. נְשָׁמָה רִיחַ. וְעַל חַבְרָא דְתַרְוִיחִין בְּחֵדָא אֲקָרִי נֵר, דְבַתִּיב נֵר יְיָ נְשָׁמַת אָדָם. – כַּמָּה גִלְגוּלִים, וְכַמָּה מַעֲשִׂים נִסְתָּרִים בְּאוּר גִּנוּז שֶׁל אַחְבָּה, עוֹשֶׂה הַקְּב"ה עִם כַּמָּה נְשָׁמוֹת מַעוּרְמְלוֹת, לֹא לְבוֹשׁ כְּבוֹד הַשְּׂכִינָה עֲלֵיהֶם, כְּדֵי שִׁיכְרוּ כְבוֹדוֹ בְּעוֹלָם הַבַּיִת, כִּי לֹא הִכִּינוּ עֲצָמָם בְּכַחֲרֵתָם בִּירֵאתָ ה', וְהוּא בְּרַחֲמֵי מוֹגֵלְגַל עֲלֵיהֶם, עַל יְדֵי הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים מִתְקַנֵּי הַנְּשָׁמוֹת, מַעֲשִׂים שִׁיעִשׂוּ לָהֶם לְבוֹשׁ גַּם אַחֲרֵי מִיתָתָם, וְכַמָּה רִחוֹת עֲרוּמוֹת הוֹלְכוֹת בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא נִכְנַסְתָּ פְּנִימָה לְפִרְגוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ, לְהַשִּׁיג אוֹר הַגִּנוּז שְׁמֵאֲחֹרֵי הַפִּרְגוֹד, אוֹר מַלְכוּת הַמֶּלֶךְ, בְּחִינַת שִׁישִׁים הַמָּה מַלְכוּת בְּחִינַת דְּבָקוֹת שְׁבַת־פִּילָה עַל יְדֵי שְׁפִלוֹת. וְכַמָּה עוֹלְמוֹת מִתְחַפְּכִים בָּהֶם, בְּחִינַת הַנְּהַגוֹת שֶׁל מִידוֹת ה' (עֵיין תוֹרָה מ"ט) בְּסֹדֵר מְהוּפָךְ כְּבִיכּוֹל (עֵיין תוֹרָה פ"ב חֶלֶק ב') שְׂאִינוּ מוּבָן, אֲךָ בְּאֵמַת מְסוּדֵר הוּא בְּסֹדֵר פְּנִימִי לְהַבִּיא לְתִיקוּנָם, וְהָעוֹלָם הַזֶּה מִתְחַפֵּךְ בְּכַמָּה פְּלִיאוֹת סְתוּמוֹת וְחֻכְמָה סְתוּמָה וְגִנוּזָה הַמְנַהֶגֶת זֶה הַהִיפּוֹךְ, בְּתַהֲפֻכוֹת רִיחַ הָעוֹבֵר עַל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁר אִינוּ מִבִּין הָעוֹבֵר עֲלָיו עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת וְכו'. וְכֵן וְכֵן אָדָם כְּאִמּוֹר לֹא יוֹדְעִים, שְׂאִין מַעֲלִים הִירָאָה מִפְּחַד תַּהֲפֻכוֹת רִיחַ לְשׁוֹרְשָׁה שְׁבַדְעָתָ, וְלֹא מִשְׁגִּיחִים לְהַתְּבוֹנֵן בְּהַשְּׁגַחַת הַשְּׂכִינָה עֲלֵיהֶם בִּזְהַר הַמַּחְפֵּךְ וְהַגְּלִגּוּל, וְאִיךְ מִתְּגַלְגְּלִים נְשָׁמוֹת מְגוּפָה לְגוּפָה מְדוּר דוּר וְכֵן כְּגִלְגוּל אֶחָד בְּגוּפָה אֶחָד מַה שְׁעוֹבֵר וּמִתְּגַלְגֵּל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֲבָן בְּכַף הַקֶּלֶעַ הַזּוֹרֶקֶת אוֹתָהּ לְמַרְחֹק מִמְּקוֹם מְנוּחָתָהּ הָרֵאשׁוֹן, וְאִין לֹא מְקוֹם בְּעוֹלָם וְאִין דְּעֵתוֹ מִיּוֹשְׁבֵת וּנְפִישׁוֹ מְבֹלְבֵלֵת כְּמוֹ שְׁכַתוֹב וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקֶּלֶעַ, עַד יִשׁוּב לְדוֹן עֲצָמוֹ לְמַטָּה וְיִקְבֵּל יִרְאָה וְדַעַתָּה, לְהַכִּיר הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד הַמְנַהֵיג אוֹתוֹ בְּאַחְבָּה תְּמִיד. עֲכָשִׁיו שְׂאִנוּ יוֹדְעִים אֵלּוֹ הַהֲקֵדְמוֹת וְזוֹכִים לְשְׁפִלוֹת בִּיּוֹדְעֵינוּ מִיּוֹעַז דְּעֵתָנוּ יֵשׁ לְגִלְגוּל סוֹד טַעַם אוֹר הַגִּנוּז, שְׁהִרֵי הַנְּשָׁמוֹת עֲצָמָם מְהֵאִילֵן הַגְּדוּל בְּחֵסֵד אַחְבָּתוֹ, שְׁהוּא עוֹלָם הַבַּיִת הַנִּסְתָּר וְהוּא מְקוֹם הַחֵסֵד וְאַחְבָּה וְזִיו הַשְּׂכִינָה הַמְאִיר לְנְשָׁמוֹת, וְהַתְּקִיפָה בְּגִבּוֹרָה הַמְּסַתִּירָה וּמְצַמְצֵמֵת הָאוֹר הַגִּנוּז כְּדֵי שִׁיּוּכְלוּ לְקַבְּלוֹ בְּמִידָה מוֹכֵה, שְׁהוּא נֶהַר נְהוּרָא מְאִיר שְׁיוּצָא וּמִתְּגַלְגֵּל מַעֲדָן טַעַם מִתִּיקוֹת אוֹר עֲלִיּוֹן שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְאַחְבָּתָהּ ה', מִשֵּׁם יוֹצֵאֵת אֵלּוֹ הַנְּשָׁמוֹת וְלִשְׁם רִצּוֹת לְחֹזֵר לְטַעֲמוֹ טַעֲמוֹ שׁוֹב כִּי דְבָקוֹת הַנְּשָׁמוֹת בְּאַחְבָּתָהּ ה' אֲלֵיהֶם וְזִיו הַשְּׂכִינָה הַמְאִיר בָּהֶם לְמַעְלָה הוּא שׁוֹרֵשׁ נְשָׁמָתָם וְהֵם סוּדוֹת הָאוֹר הַגִּנוּז. וְכֹל הַרִיחוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת גּוֹף כְּנֶגֶד הַנְּשָׁמָה, מְאִילֵן אַחַר בְּחִינַת אַחֲרָיִים, בְּחִינַת נִסְתָּר, בְּחִינַת הַנְּהַגַת הַיְפּוֹךְ הַמְּבִיאָה לְעֵנוּהָ שְׁהוּא בְּחִינַת וְקַטָּן מִשֵּׁם הַמָּה יוֹצֵאֵת, כִּי גִלְוֵי הָרוּחַ הַיּוֹצֵאֵת וּמִתְּגַלְגֵּל הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת קַטָּן בְּחִינַת עֵנוּהָ בְּחִינַת סִינִי, כִּי אֲמֵן הַדֶּרֶךְ לְהַגִּיעַ לְהַשְׁגַת שׁוֹב הַסוּדוֹת שֶׁל הַנְּשָׁמָה הַמְּשִׁיגָה שׁוֹרֵשָׁה בְּעֲצָמָה שְׁבֵאִילֵן הַגְּדוּל שֵׁשׁ הָאֲרִיכוֹת יָמִים מַעַל הַזִּמְן שְׁבַע־עוֹלָם הַבַּיִת, הוּא כְּאִמּוֹר עַל יְדֵי רִיחַ הַתְּפִילָה כְּבִיטוֹל שְׁעַל יְדֵי כוּחַ תּוֹרַת הַנְּגִלָה בְּחִינַת סִינִי, אֲךָ גַּם לְהַפֵּךְ גִּלְוֵי הַסוּדוֹת מְבִיא לְבְּחִינַת קַטָּן בְּחִינַת עֵנוּהָ הַמְאִיר הָרוּחַ. וְהֵם שְׁנֵי אֵילָנוֹת אֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה מְלַמְעֵלָה בְּחִינַת דַּעַת אֱלוֹקִים וְהָרוּחַ לְמַטָּה בְּחִינַת יִרְאָה ה'. וּמִתְחַבְרָתָהּ יַחַד כְּמוֹ זָכַר וְנִקְבָּה, בְּחִינַת צִפְרָדַע בְּחִינַת צִיפּוֹר דַּעַת יִרְאָה הָעוֹלָה לְדַעַתָּה, וּבְכַחֲרֵתָהּ נִקְבָה תְּסוּכְבַּ גְּבַר, כִּי עַל יְדֵי הַתְּפִילָה כְּבִיטוֹל וְעֵנוּהָ מִתְּגַלְגֵּל הַסוּדוֹת, שְׂאִנוּ כְּבִיכּוֹל בְּחִינַת זָכַר הַמְּשִׁיעַ לָה' בְּבְחִינַת אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָה', שְׁעַל יְדֵי

זֶה מִתְּגַלְגֵּל וְנַעֲשֶׂה חֵיבוֹר, כִּי נַעֲשֶׂה חֵיבוֹר בֵּין הַתְּפִילָה לְסוּדוֹת מוֹצֵד הַבִּיטוֹל שִׁישׁ בָּהֶם וְעוֹמֵק הַמוֹשָׁג. וְכֵאֲשֶׁר מִתְחַבְרָתָהּ כְּאַחַת הַנְּשָׁמָה שְׁהִיא סוֹד הַחֻכְמָה וְהַתְּפִילָה שְׁהִיא הָרוּחַ שְׁבֵלֵב, אִז מְאִירוֹת אוֹר עֲלִיּוֹן תְּמִיר סְתוּם וְגִנוּז הַמִּתְּגַלְגֵּל, וּבְחֵיבוֹר שְׁנֵיהֶם נִקְרָא נֵר. נֵר ה' שְׁהוּא מְאִיר אוֹר הַשֵּׁם בְּעוֹלָם, הִיא נְשָׁמַת אָדָם. וְמַהוּ נֵר? הוּא סוֹד רְמוּז בְּרֵאשֵׁי תִיבוֹת נְשָׁמָה רִיחַ, דַּעַת וִירְאָה, תּוֹרָה וְתְּפִילָה, וְעַל הַחֵיבוֹר שֶׁל שְׁנֵיהֶם כְּאַחַד דִּיּוּקָא נִקְרָא נֵר, שְׁכַתוֹב נֵר ה' נְשָׁמַת אָדָם, הַחֲזוֹרָתָהּ לְהַדְבֵּק בְּאוֹר שְׁבַשׁוֹרְשָׁה בְּאִילֵן הַגְּדוּל וְהַתְּקִיפָה, דִּיּוּקָא עַל יְדֵי הָרוּחַ הַמְּקַבֵּלֵת מְאוּר הַנְּשָׁמָה וּמַעֲלָה הַנְּשָׁמָה גַּם כֵּן.

נְשָׁמָה רִיחַ: דְּכֵר וְנִיבְקָא לְאַחְרָא בְּחֵדָא, וְדָא בְּלֵא דָא, לָא נְהִירִין, וְלֹא אֲקָרִי נֵר, וְכַד מִתְחַבְרִין בְּחֵדָא, אֲקָרִי בְּלֵא נֵר. וְכֵדִין אֲתַעֲטָף נְשָׁמָה בְּרוּחַ, לְקִיּוּמָא תְּמִין לְעֵילָא, בְּחֵיכְלָא טְמִירָא, דְּבַתִּיב, (ישעיה נז) כִּי רִיחַ מְלַפְנֵי יַעֲטוּף. יַתְעֲטָף לֹא בְּתִיב, אֲלֵא יַעֲטוּף. מְאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְּנְשָׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי, תְּמִין לְעֵילָא בְּגִנְתָא, בְּחֵיכְלָא טְמִירָא, אֲתַעֲטָף וְאֲתַלְבֵּשׁ נְשָׁמָה בְּרוּחַ, כְּמָה דְּאַתְחִזִּין. – נְשָׁמָה רִיחַ זָכַר מְשִׁיעַ וְנִקְבָה מְקַבֵּלֵת, אֲךָ גַּם מְסַכְכַת גְּבַר לְהִיּוֹת לוֹ עֲטַרְתָּ צְבִי לְצַדִּיק רְזִי לוֹ, לְהֵאִיר כְּאַחַד, זֶה בְּלֵא זֶה, לֹא מְאִירִים, כִּי זֶה תְּלוּי בִּזְהַר זֶה בִּזְהַר, שְׁפִלוֹת הַתְּפִילָה מְבִיאָה לְסוּדוֹת בְּחִינַת סוֹד ה' לִירְאִין וְכֵן סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַמִּתְּגַלְגֵּלִים מְחֻזְקִים הַאֲמוּנָה וְהַתְּפִילָה, לְהֵאֲמִין בְּסוֹד הַנְּהַגַת ה' לְהַתְּפַלֵּל כְּלֵב יִשְׂרָאֵל, בִּירְאָתָהּ הַרומָמוֹת דִּיּוּקָא עַל יְדֵי הַתְּבוֹנָנוֹת בְּשֵׁם הַנִּכְבָּד, אֲשֶׁר זֶה הַשֵּׁם הוּא בְּעֲצָמוֹ סוֹד הַנְּהַגַת הַגִּנוּזָה שֶׁל הַקְּב"ה בְּעוֹלָמוֹ, שְׁעַל זֶה דִּיּוּקָא אֲנוּ מְשַׁבְּחִים עֲלִילוֹתָיו. וְלֹא נִקְרָא נֵר בְּלֵי שִׁיבְרָפּוֹ יְהִדִּיו לְהֵאִיר אוֹתֵינוּ נ' וְר' זוֹ בּוֹ, וְכֵאֲשֶׁר מִתְחַבְרָתָהּ כְּאַחַד, נִקְרָא כָּל הָאָדָם נֵר ה'. וְאִז מִתְעַטֶּפֶת הַנְּשָׁמָה וְסוֹד הַתּוֹרָה בְּרוּחַ הַתְּפִילָה בְּלְבוֹשׁ הַשְּׂכִינָה בְּבְחִינָה נִקְבָה תְּסוּכְבַּ גְּבַר, לְעַמּוּד שֵׁם לְמַעְלָה בְּחֵיכְל הַגִּנוּז שְׁבוֹ טַעַם אוֹר הַגִּנוּז, שְׁכַתוֹב כִּי רִיחַ מְלַפְנֵי יַעֲטוּף, לֹא כְּתוּב יַתְעֲטָף לְמַרְוֹת שְׁהִיא מְדַרְגָה נְמוּכָה מִהַנְּשָׁמָה, אֲלֵא יַעֲטוּף לְהִיּוֹת מְקִיף לְנְשָׁמָה, מַה הַטַּעַם? מְשׁוֹם שֶׁהַנְּשָׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי. אֲנִי הִיא הַמַּלְכוּת, הִיא מִתְקַנֶּת דִּיּוּקָא הַנְּשָׁמָה עַל יְדֵי הַכִּלִּים שְׁעוֹשִׂים בִּזְהַר הָעוֹלָם שְׁבוֹ מְלוּכָה וְנִסְתָּר הָאוֹר הַגִּנוּז וְנִשְׁפָּלִים וִיּוֹרְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּתוֹךְ הַפֶּשֶׁט וְהַנְּגִלָה. שֵׁם לְמַעְלָה בְּגוֹן מְקוֹם עֵדֵן וְטַעַם הָאוֹר, בְּחֵיכְל הַגִּנוּז, מִתְעַטֶּפֶת וּמִתְלַבֶּשֶׁת הַנְּשָׁמָה בְּרוּחַ כְּמוֹ שְׂרָאִי. כִּי שְׁפִלוֹת הַתְּפִילָה וְהַבִּיטוֹל שִׁישׁ בָּהּ שְׁהוּא בְּחִינַת רִיחַ הוּא הַכִּלִּי וְהַלְבוּשׁ לְהַשִּׁיג אוֹר הַגִּנוּז שֶׁל הַנְּשָׁמָה וְאוֹר שׁוֹרֵשָׁה שְׁבֵאִילְנָא רַבְרָבָא. וְהוּא בְּחִינַת הֵיכַל בְּלַתִּי גְּבוּל. כִּי שֵׁם סְלִיק וְיִתִּיב בְּאֵילָנָא. וְיִהִי רִצּוֹן נֹכַח לְכָלֵל דְּבַרְנוּ בְּמִשְׁפָּט כָּל יוֹם לְהַסִּיר הַדִּינִים שֶׁל מַעְלָה שֶׁלֹּא יִתְלַכְּשׁוּ בְּשׁוֹם פְּחַד וְדִין וְנַעֲלָה הִירְאָה לְשׁוֹרְשָׁה לִירְאָה אֵת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד יִרְאָתָהּ הַרומָמוֹת וְלֵאחְבָּה אוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ וְנֹכַח כּוֹלְנוּ לְטַעֲמוֹ טַעַם אוֹר הַגִּנוּז הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר תְּאִיר בְּנוֹ הַנְּשָׁמָה הַכּוֹלֵלֵת, וְיִצָּא וְיִתְגַלֵּה חוּטָר, בְּחִינַת מַלְכוּת (כְּמוּבָא בְּרַש"י) בְּחִינַת שִׁישִׁים הַמָּה מַלְכוּת, בְּחִינַת וְאֲנִי תְּפִילָה, מְגוּזַע הַאֵילֵן מְאִבִּיו יֵשׁ, וְנִצַּר מִשִּׁיחַ מְשׁוֹרְשֵׁיו מְבִנֵי בְּנֵי (תְּרַגּוּם יוֹנָתָן) הֵלֵא הוּא דוּד בְּעֲצָמוֹ, כִּי מַה שְׁהִיָּה הוּא שִׁיחָה (מִשָּׁה), יִפְרָה וְיִרְבֵּה מְאִילֵן רַבְרָבָא כְּמַעֲיֵן הַמִּתְּגַבֵּר בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה נִחַל נוֹבַע מְקוֹר חֻכְמָה, עִיר וְקִדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא נְחִית, בְּחִינַת שְׁפִלוֹת סִינִי לוֹ נִקְרָא, לְהֵאִיר בְּנוֹ טַעַם אוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים הַגִּנוּז, אֲרִי קְדוּשׁ שְׁבַחְבוֹרָה יִבְנֵה אֲרִיאֵל, חַיִּים טוֹבִים אֲשֶׁר שְׂאֵל מֵאֵת ה' יִמְשִׁיךְ לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל אֲרִיכוֹת יָמִים, כִּימֵי עֵץ יָמֵי עֵמִי, חַיִּי עוֹלָם הַבַּיִת וְתַחֲחִית הַמִּתִּים, יְבוֹא בְּנֵרן ח"י שְׁלוֹ, לְגַאֲלָנוּ כְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אֲמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאת לאיזה ענין, פורב מונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עלידי התבודדות, דחינו שיתבודד ודין וישפט את עצמו על כל הדברים שעושה, עלידי זה זוכין ליראה, עלידי זה זוכין לתורה שפגלה ולעונה פאמת. ועלידי זה יזכה לתפלה במסירת נפש, שיכבט כל ושותו ונשמיותו בשעת התפלה, ועלידי זה יזכה להשגת סתרי תורה, שהוא אור הגנוי שיתגלה לעתיד. אשרי הזוכה לזה:
- ב. סתרי תורה אין זוכין כי אם מי שמשפחור פניו פעורב ונעשה פעורב על פניו, עד שמכבט כל גשמיותו פאזו אינו פעולם:
- ג. שמפרש כל לבו לפני השם ויתברך וישפט ודן את עצמו על כל עסקיו, בזה יסיר מעליו כל הפחדים ויעלה הרקע מנפילתה. כי פשאין האדם דן וישפט את עצמו, אזי דניו וישפטינו אותו למעלה. ואזי דניו נתלבש בכל הדברים, וכל הדברים שבעולם נעשים שלוהים למקום, לעשות בזה האיש משפט פתיב. אבל בששופט את עצמו בעצמו פעלי, אזי נתכבט דניו שלמעלה, ואינו צריך להתירא ולפחד משום דבר.

תפילה על פי הלימוד

תזכירי ברחמיך ליראה שלמה, ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלוקינו. ותהיה יראתי ברה ונקה בלי שום פגלות, ויהיה לי רק יראת ה' לבד, ותגדל חסדך עמי ותמתיק ותכבט מעלי ומעל זרעי ומעל כל עמך בית ישראל פלימיני דינים שבעולם. ואל תדינני כמעשי ואל תשפטיני כמפעלי. אל תבוא במשפט עמי כי לא יצדק לפניך כל הוי. רק תגור בחסדיך הגדולים והמפדים לכבט מעלי כל המשפטים וכל הדינים שבעולם, שלא יהיה להם שום פתח ופיה לעורר דין ומשפט חס ושלום, רק תזכירי שאני בעצמי אשפט עצמי היטב בכל עת, לעורר עצמי לתשובה שלמה פאמת תמיד, עד שאזכה להיות פרוצנד הטוב פאמת לאמתו. ותצילני ברחמיך הרבים מכל מיני יראות חזוניות, מיראות נפולות, שלא אירא ואפחד משום שר ואדון, ולא משום מין חיה רעה ולקטים, ולא משום דבר שבעולם, כי אם מפך לכד אירא ואפחד, ותהיה יראתי עלי פני תמיד לכלתי אהטא. ואזכה להעלות היראה לרשעה לדעת הקדוש. ואזכה ברחמיך העצומים להשלים דעתי בשלמות פקדשה ובטהרה, למען אדע ממי אנתירא, ליראה את שמך הגדול לבד. ומשך היראה הקדושה בכל אברי פרמ"ח אברי ובשם"ה גידי, ואזכה להיות מלא אימה ופחד ויראה גדולה פאמת משמך הגדול והקדוש בכל עת ובכל שעה תמיד, ותזכירי ברחמיך הרבים לדעת שלם פאמת פקדשה ובטהרה:

ויכז תזכירי ברחמיך הרבים לתפלה פאמת בשלמות

לכזן אל האמת ולכנות ולקרוא אותך בתארים ושכחים הגונים הראויים לקרות אותך בהם, פאפן שיעלו דברי תחנוני ובקשותי ושירות ותשבחות שאני מסדר לפניך, לרצון. ויעוררו רחמיך הרבים עלי, ותתרצה ותתפסם אלינו. ותזכירי מעתה להתקרב אליך פאמת, ומאוצר מתנת חנם חנני, כי עיניך תלויות ומחכות, שתזכירי לבוא לתפלה פאמת, ואזכה לעסק בתפלה תמיד, עד שאזכה עלידי התפלה לבוא ולהגיע ולהשיג סודות התורה האמתיים. ואזכה למעם טעם אור הגנוי, אשר אתה עתיד לגלות לצדיקיך האמתיים, שהוא פנימיות סתרי תורה. ותזכירי לחוות פגועם ה' ולקבר בהיכלו. אדון כל, מלא רחמים, חנני וחנני ברחמיך הרבים לתורה ותפלה פאמת במסירת נפש, עד שאזכה ברחמיך למעם גם פעולם הזה טעם אור הגנוי אשר גנו וצפון ליראיך, כמו שתוב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת להוסיפם פך נגד בני אדם. כי אתה טוב ומטיב לכל, ואתה ידעת כי אין טוב אמת בעולם, כי אם להיות סור מרע פאמת ולעשות מעשים טובים, להיות משעבד ופמל אל התורה ואל העבודה פאמת תמיד, עד שזוכה למעם טעם אור הגנוי גם פעולם הזה, אשר זאת היא הטובה האמתית והנצחית, עשה עמי פחסדך, וחנני למעם מטובך האמתית. "מקום מעפר דל, מאשפות ירים אכיון". חנני וחמירני ומטובך תשפיעני, ומזיו פבודך תראני, ולחיים נצחיים תזכירי מעתה ועד עולם, אמן סלה:

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישה יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.